

RECTOR ACADEMIÆ LIPSIENSIS.

Nuctus & lacrymā, quæ quorundam opinione repugnantis animi index est, intolerabilisq; silentii eruptio, cum ille, qui super cinerem patrimonium, aut qui naufragium deflet, ipsum incendium & maria fletu, velle recundā quāsi humanarum rerum execratione, detestetur, *nontān maroris est levamentum ac delinimentum, quān spes secutura consolationis singularis.* Quorum prius post Senecam, qui in Epitoma lib. 4. controv. 1. p. ad suam ipse respondens quæstionem, inquit: Est quædam in ipsis malis miserorum voluptas, & omnis adversa fortuna habet in querelis levamentum; confirmat Pacatus Drepanius in Panegy. c. 25. inquiens: Est aliquod calamitatum delinimentum dedisse lacrymas malis & pectus laxasse suspiriis, nulla enim major pæna, quā miserum esse, nec videri; ita siquidem.

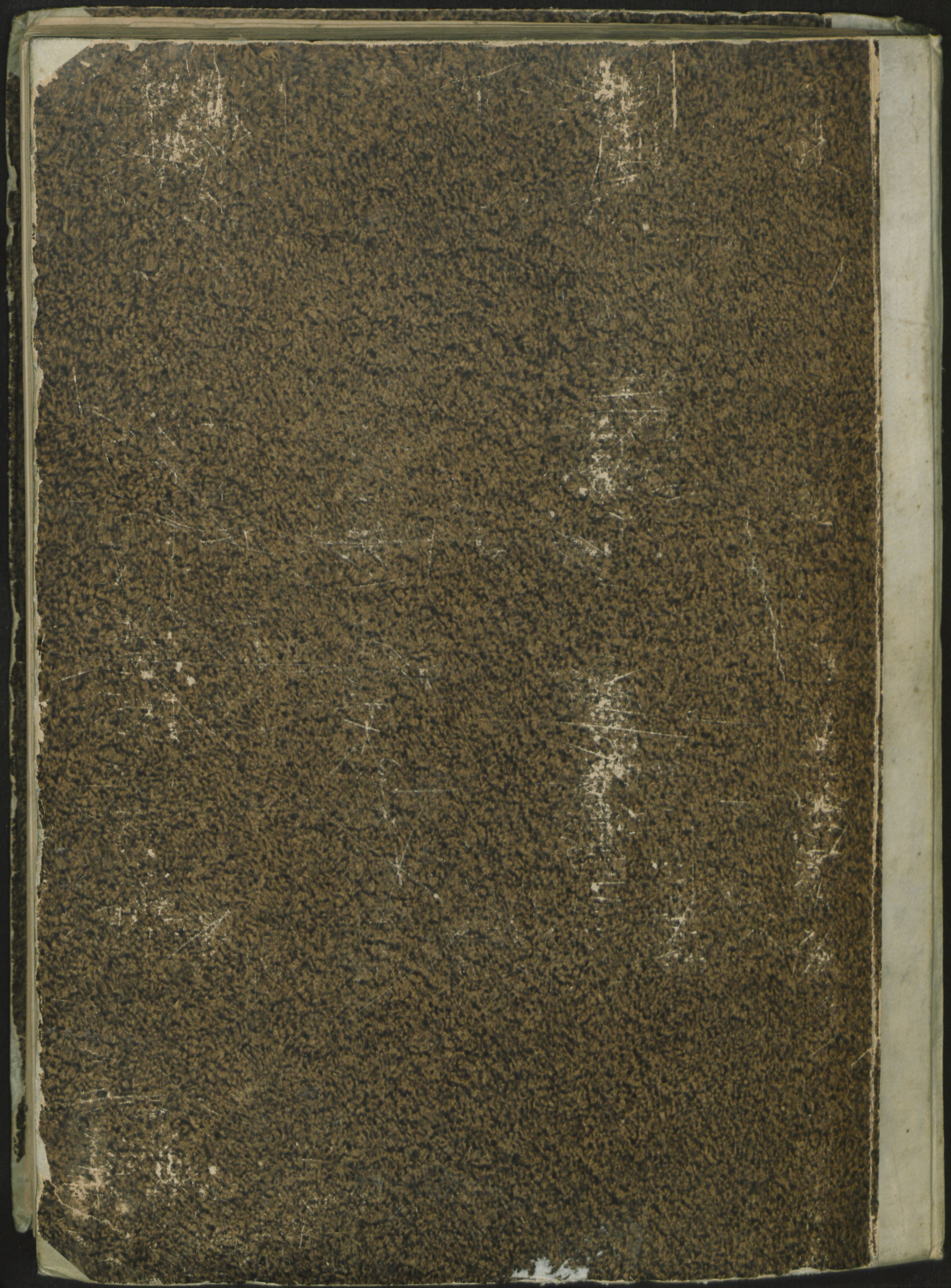
Expletur lacrymis egeriturq; dolor canente Ovidio, lib. 4. Trist. Eleg. 3.

Posterius verò ab ipsa firmatur veritate, dum suos apud Matthæum c. 5. ita alloquitur: *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur.* O lacrymæ spontanei luctus ac doloris vaticinatrices non solum, sed & in mœrore ac calamitate consolatrices! Mundus quidem nimium quantum dissonam ab hac cœlesti doctrina suos docet philosophiam, exosus quippe planctum & lacrymas omnem in risu voluptatibus, deliciis, recreationibus, jocis, lusu, aliisq; vitæ hujus inaniis consolationem quæritat, *Risum & Comum*, ut habet Philostratus libb: Iconum. p. 768. hilarissimos ac bibacissimos vocans Deos, quibus, Risui præsertim velut Bacchi comessatoris comiti cum Lycurgo quod habet Plutarchus in illius vita, ἀγῶνιστος simulacrum erigit, Hilaria cum Romanus risu ac jocis celebrans. Id ipsum autem & Ethnicis quibusdam sapientioribus fuit invisum. Hinc Dion. ex Oeconomico ap. Stobæ: serm. LXXII. Mihi sanefacies magis ornari videtur lacrymis, quā risu. Lacrymis enim ut plurimum bona aliqua doctrina conjungitur; risui vero ἀκολασία lascivia. Et flendo quidem nemo sibi concitavit autorem contumeliæ, ridendo autem spem ejus auxit. Aliter hinc quoque senserunt Israelitæ in Babylonicum adii exilium, qui, licet sæpius ab incolis regni rogabantur, ut secum choreas ducerent, ac patria ipsis præcinerent cantica; id animum inducere noluerunt, quia potius de salicibus organa, tibias, citharas ac sambucas suas suspendentes, gemebundi dixerunt: Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena. Remita enarrat Psalmographus: Super flumina Babylonis illic sedimus, & flevimus, de salicibus suspendimus organa nostra. Ad horum exulum exemplum Christiani omnes, viso se in mundi hujus Babylone exules quodammodo & alienigenas esse, licet cosmophilii instent, urgeant, excitent, secum ut plaudant, Baccho, risui, jocisque se dedant, ac voluptatibus cum vulgo se oblectent, eosdem auscultare cessant, & gaudia ac latitiæ instrumenta sublime ex oculis potius appendunt, inq; terram provoluti lacrymis natant, suaque deplorando peccata veram, æternam ac beatam consolationem ex Christi promisso superatis omnibus molestiis expectant. Ita post luctum multiplicatum & lacrymas, gravioris tristitiæ *συμβολανηή πικρηία ἀμφίση* consolationis æternæ ac beatæ particeps factus est honoratus doctus ac præstans vir, Dn. JOHANNES ILGEN Jurium peritus & Civis Lipsiensis qui ex mœrore animi à filia ac generi jactura, nec non hostili militis cujusdam in yvasione oborto hanc quidem amisit vitam, per mortem tamen majus solamen vitam nempe ac beatitudinem reportavit æternam.

Natus is fuit hic Lipsiæ, solari Bacchanaliorum die, anni, supra sesquimillesimum, octuagesimi primi, à patre honestissimo, Dn. JOHANNES ILGEN Cive, pannorum negociatore, & pandocheo Lipsiensis; & matre ELISABETHA STEPHANI BACHBUSCHENSIS sigillorum sculptoris filia, quorum cura prima pietatis ac literarum rudimenta feliciter à teneris unguiculis, optimo videlicet discendi tempore hausit. Sanè id bene, qui enim id ævi ver sine semente ab ire finit, dolebit postea, & horrea aliorum plena aspiciet vacantibus suis per suam culpam monente Lips. Cent. III. ad Belg. Epist. 6. Cum atate ergo τὸ μακρότερον accrevère simul studia bonorum actuum, qui ornamento sunt omni in primis ætati minori. Ad claros enim & sapientes viros bene consulentes Reipubl. se conferens, opinionem attulit omnibus eorum fore se similem, quos sibi ipsi delegerat ad imitandum. Cumque Philosophiæ prius operam dedisset & primæ Laureæ brabeum reportasset, Juris studium arripuit, inque illo publicorum privatorumque præceptorum directione eos fecit progressus, ut non sine majori emelumento ad ulteriora progredi potuisset, sed præpeditus difficultate rei familiaris paternæ administrationis, absentia fratrum auctâ, genitoris permisso effecti matrimonio sibi associavit Virginem pudicam, HELENAM, Dn. MICHAELIS GRÄFENS Cive & Institoris filiam, VI. Novembris die Anni 1710 CIV. ex qua filios IV. binis cum filiabus suscepit filiis duobus in primo adolescentiæ flore inter mortuis, sicuti etiam una filiarum, quæ Dn. PETRO KÖCHEN / negociatori elocata fuit, una cum marito VII. & X. Augusti currentis anni morte extincta parenti luctum & animi mœrorem reliquit. Filii verò superstites CHRISTIANUS & SIGISMUNDUS in Academia Jenensi non segni cursu ad honorum tendunt culmina; & altera filiarum ELISABETHA, Amplissimo & Consultissimo Viro, Dn. DAVIDI PITZSCHIO J. U. D. & Consuli Zuiccaviensi vigilantissimo, anno 1710 c. XXII. nuptui data fuit, ex qua parens nepotes ac neptes vidit numero. VI. Reliqua vivendi ratio talis erat, ut dum parens defuncti vixerit, quod usque ad diem VI. Septembris anni 1710 c. XIV factum, illius imperiis ac præceptis ille semper non sine dulci curarum & senii languentis levamine obedierit, Verbum item S Sanctum singulari exemplo auscultavit, precumque ardentissimarum studio pro publica & privata salute horis præsertim pœnitentialibus ut & domi laborarit, annuatimque & ultimò, XXIII. Octobris sumtione Corporis ac sanguinis Christi cum suis se refectum iverit. Extremus vitæ ætus mœrore animi ex filia generique obitu notatus, augmenta luctus ab urbis obsidione ac deditione, ut & hostili militis stricto gladio XXV. Octobris enim adorientis invasione, exindeque horrifico terrore orto, sumisit, & licet piè denatus sequenti die concioni pœnitentiali interfuerit, ab illa tamen statim gelidum algorem nimio æstu mistum sensit, qui licet diligenti cura Medici extingui non potuit. Deo igitur, præsentem Ecclesiastæ, animam precibus validissimis commendans, sine ulla membrorum commotione ætatis anno LI. accedentibus octo mensibus luctum & miseriam mundanam quæ cotidie ingravescentem beatissimo ex hac vita abitu proximo die Jovis hora IX. vespertina dereliquit. Quia vero corpus demortuum hodie horâ I. humabitur; Cives Academicos jubemus, ut huic viro tantò promptius eant exequias, quanto notior illius in multos extitit affectio. Quod & toti familiæ erit gratissimum, PP. XII. M. Novembris Anno 1710 c. XXXII.

LIPSIÆ Typis Heredum Abrahami Lambergii.

ГІБСІЕНСІС
РЕСЛОВ АСАДЕМІЕ

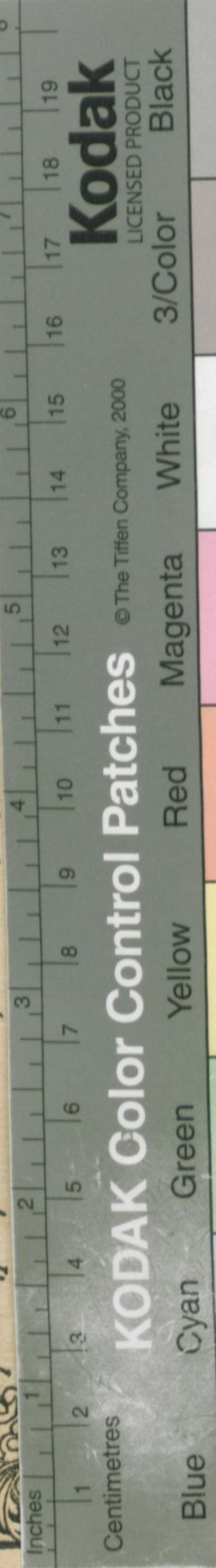

RECTOR ACADEMIÆ LIPSIENSIS.

Natus est lacryma, quæ quorundam opinione repugnantis animi index est, intolerabilisq; silentii eruptio, cum ille, qui super cinerem patrimonium, aut qui naufragium deflet, ipsum incendium & maria fletu, velle recundâ quasi humanarum rerum execratione, detestetur, non tam meroris est levamentum ac delinimentum, quam spes secuturæ consolationis singularis. Quorum prius post Senecam, qui in Epitoma lib. 4. contr. 1. p. & omnis adversa for-

or pâna, quàm mis-

Post

*O lacrymæ
mum quæ
luptatibus
lus libb. Icon
quod habet*

am ipse consolabuntur.

*Mundus quidem ni-
as omnem in risu vo-
am, ut habet Philo-
comiti cum Lycurgo
cipium autem & Ethnicis*

Hinc Dion. ex Oeconomico ap. Stobæ. ferm. LXXII. Mihi sane facies magis orari videtur lacrymis, quàm risu. Lacrymis enim ut plurimum bona aliqua doctrina conjungitur; risui vero *ἀκατάστατα* lascivia. Et flendo quidem nemo sibi concitavit autorem contumeliæ, ridendo autem spem ejus auxit. Aliter hinc quoque senserunt Israelitæ in Babylonicum actum, qui, licet sapius ab incolis regni rogabantur, ut secum choreas ducerent, ac patria ipsis præcinerent cantica; id animum inducere noluerunt, quin potius de salicibus organa, tibias, citharas ac sambucas suas suspendentes, gemebundi dixerunt: Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena. Rem ita enarrat Psalmographus: Super flumina Babyloniis illic sedimus, & flevimus, de salicibus suspendimus organa nostra. Ad horum exulum exemplum Christiani omnes, viso se in mundi hujus Babylone exules quodammodo & alienigenas esse, licet cosmophili insistent, urgeant, excitent, secum ut plaudant, Baccho, risui, jocisque se dedant, ac voluptatibus cum vulgo se oblectent, eosdem auscultare cessant, & gaudia ac lætitiæ instrumenta sublimi ex oculis potius appendunt, inq; terram pro voluti lacrymis natant, suaque deplorando peccata veram, æternam ac beatam consolationem ex Christi promisso superatis omnibus molestiis expectant. Ita post luctum multiplicatum & lacrymas, gravioris tristitiæ *οὐκ ἐσθλὰ καὶ περιηγοῦσα αἰὶν* missio consolationis æternæ ac beatæ particeps factus est honoratus doctus ac præstantis vir, Dn. JOHANNES ILGEN Jurium peritus & Civis Lipsiensis qui ex matre animi à filia ac generi jactura, nec non hostili militis cuiusdam in vase oborto hanc quidem amisit vitam, per mortem tamen majus solamen vitam nempe ac beatitudinem reportavit æternam.

Natus is fuit hic Lipsiæ, solari Bacchanaliorum die, anni, supra sesquimillesimum, octuagesimi primi, à patre honestissimo, Dn. JOHANNES ZEGEN Cive, pannorum negociatore, & pandocheo Lipsensi; & matre ELISABETHA STEPHANI Bartschens sigillorum sculptoris filia, quorum cura prima pietatis ac literarum rudimenta feliciter à teneris unguiculis, optimo videlicet discendi tempore hausit. Sanè id bene, qui enim id ævi ver sine femente ab ire finit, dolebit postea, & horrea aliorum plena aspiciet vacantibus suis per suam culpam monente Lips. Cent. III, ad Belg. Epist. 6. Cum atate ergo τῆς παιδείας accrevère simul studia bonorum